

Affären Costa Negra.

Roman
av
Gustaf Janson.

ANDRA AVDELNINGEN: EN STORT ANLAGD AFFÄR.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

— Upplös i mossen, doktor, sade jag till tycken på hans modersmål. Men han hörde inte på mig.

— Se er omkring Cox, sade han. Har ni sett något mera underbart än landskapet framför er?

Jag gjorde som han bad, och det måste medges, att trakten var besynnerlig.

— Som jag redan sagt er, befunno vi oss i en kittedal. Medan vi vandrade genom urskogen, hade vi inte varit i tillfälle att närmare betrakta den. Men nu hade sluppen fört oss till en upplösning, varifrån vi hade god utsikt. Bakom oss låg skogen, och framför oss sänkte sig marken mot dalens djupaste punkt. Och det var en egenmodig skog, vi hade under oss. Träd saknades nästan alldeles på en stor cirkelrund yta, det fanns endast buskar och kläddväxter. Och inte nog därmed, de växte liksom i vågar med bestående mellanrum. Det alla besynnerligaste var dock att vägnarna inte bara gingo parallellt, utan även skuro varandra vinkelrätt.

Jag skakade på huvudet och sträpade på de underliga formationerna.

— Jag tror, jag tar mig en vacker tur förad, doktor, sade jag. Det liknar alldeles en trädgård med fyrkantiga vägar.

— Jag tycker snarare det liknar en överväst stad, svarade han. I morgon skola vi undersöka närmare, hur det hänger ihop.

Det blev mörkt lika hastigt som när man vänder om en hand. Jag gjorde upp eld och kokade värt te, och när vi druckit ropade jag på karlarna, och när vi druckit ropade jag på karlarna. Något svar hördes ej av, och jag lovade dem litet av varje, om de tjurade längre. Fortfarande inte ett ljud. Då steg jag upp och gjorde ett slag kring lägerplatsen för att se, var de höllo sig undan. Jag hade inte tuggat en steg, förän jag smånade över ett rep, spånt mellan tvärradstämman, i detsamma smäller ett skott, och jag hur kulan visade förbi ett par fot, grön mitt huvud.

— Kasta er åt sidan, doktor! ropade jag. Ur lusskonet, ur lusskonet! Ingen jag skrickt slut, smånade en hel salva och det blev en stund ett fördumt pipande och vislande i luftens runt omkring oss. Jag fick genast fram revolvern och svarade med ett par skott, varvid det snart blev tyst igen.

Jag kröp tillbaka, hållande mig utanför skottet från elden, ropade sakt på doktor och hade den glädjen att höra honom svara.

— Vad tusan betyder det här, Cox? — Spöken, doktor, riktigt ordentliga spöken av kött och blod.

Sedan makade jag mig till till honom och berättade, hur jag trodde, att det förhöll sig. Våra bägge mulädrivare voro i komplot med några andra skitmar för att plundra oss. I urskogen, dit aldrig en människa kom, hade de ansett tiden för anslaget verkställande inne. Vi hade ju redan märkt, med vilken förundran de synade doktors instrument, och som han väl öppet visat sin plånbok var det inte otroligt, att deras skitmar drivit dem till anfallet. Sedan var en sållöyrt vara i Costa Negra och doktor hade litet oförsiktigt brävarat med sina — för att inge förtroende — menade han. Till min utligning gav han endast ett kort "hm!" till svar.

— Nu hålla vi oss i skuggan, sade jag. Månen går strax upp. Vi ha full synsättning att slåss med moskterna, så natten blir inte enformig.

Den blev likväl trevligare än jag förmodat. Vi hade kryptat ned i en liten fördjupning, och voro fullkomligt skyddade från tre sidor. Förr hade vi ett par stora träd alldeles bredvid oss, i skuggan från dem var det bäckmörkt, där vi lågo. Men utöver var det så ljus, en månskensmatt i tropikerna kan vara. Vi hade en hänförelse utsikt över dal-

bottnen framför oss. Och ju längre jag betraktade den desto tydligare blev det, att doktorn haft rätt, när han liknat den vid en gammal övergiven stad. Nu, då månken lade ljus och mörker bredvid varandra utan några förmedlande övergångar, såg jag gåtorna som djupa svarar i ror och kvartier, olika höga, ibland större, ibland mindre liggas som rutor på ett schackbräde.

— Det är en stad, doktor, viskade jag.

— Ja, Cox, svarade han, vi ha gjort en stor upptäckt. Han sade vi, den biederlige själen.

Vi lågo i vår skrevna hela natten och väntade. Inte ett ljud hördes vi av spökerna, som skjutit ett par salvor på oss. De ansågo det väl bäst att vänta för att med dagens hjälp se, vilken verkan deras kuler åstadkommit.

Nå, det blev omsider dager, och jag smög mig att rekognoscera. Vår lilla eld hade för länge sedan släpats och över de svartnade bränderna hängde teckniten. Liggande under några buskar med bösken spänd framför mig, betraktade jag lägerplatsen, från vilken vi drevits så oförmodat. Ett par gånger var jag på väg att resa mig och krypa närmare, men en oförklarlig känsla höll mig tillbaka.

Solen hade redan varit uppe en timme, och jag höll på att förlora tålmodet. Jag kunde se vår packning liggas orörd några meter från eldbränderna. Det var en patronlida jämte några konservpaket, jag särskilt ville åt. Doktors instrument och preparaturkar intresserade mig just då i tänddelens så mycket som matvarorna.

Lyckligt nog låt jag inte otaligheten förlåda mig att stiga upp. Jag visste, att spökerna funnos någonstans i närheten och tog mig god tid. Tålmodig var en praktisk egenskap, Harrison. Som jag låg där med bösken och alla sinnen på hjälpplan, såg jag några grenar röra sig ett stycke till höger om mig. En solstråle glittrade på en gevärspipa, på två...

... efter en kort stund på tre. Några minuter senare klev tre stygnlar i ett slätt fantasistilform ut på den lilla röjningen. Jag kände strax igen dem. De tillhörde de soldater eller rättare det band, vår hjälpsamme värd Palmasso kommanderade. Någon egentlig överraskning var det inte. Av vad mulädrivarna låtit undfalla sig, hade jag ju dragit mina slutsatser. Det enda jag önskade veta var, hur många de voro. Blev det batali utav — och jag antog, att vi inte hade synnerligen långt till en liten uppriskande skottväxling — var det inte ur vägen att känna fiendens styrka. Jag förhöll mig således passiv tills vi såg dem.

De tre stygnlarna sågo sig omkring på platsen. De petade i askan med åttedelad spöke. Våra bägge mulädrivare voro i komplot med några andra skitmar för att plundra oss. I urskogen, dit aldrig en människa kom, hade de ansett tiden för anslaget verkställande inne. Vi hade ju redan märkt, med vilken förundran de synade doktors instrument, och som han väl öppet visat sin plånbok var det inte otroligt, att deras skitmar drivit dem till anfallet. Sedan var en sållöyrt vara i Costa Negra och doktor hade litet oförsiktigt brävarat med sina — för att inge förtroende — menade han. Till min utligning gav han endast ett kort "hm!" till svar.

— Nu hålla vi oss i skuggan, sade jag. Månen går strax upp. Vi ha full synsättning att slåss med moskterna, så natten blir inte enformig.

Den blev likväl trevligare än jag förmodat. Vi hade kryptat ned i en liten fördjupning, och voro fullkomligt skyddade från tre sidor. Förr hade vi ett par stora träd alldeles bredvid oss, i skuggan från dem var det bäckmörkt, där vi lågo. Men utöver var det så ljus, en månskensmatt i tropikerna kan vara. Vi hade en hänförelse utsikt över dal-

bottnen framför oss. Och ju längre jag betraktade den desto tydligare blev det, att doktorn haft rätt, när han liknat den vid en gammal övergiven stad. Nu, då månken lade ljus och mörker bredvid varandra utan några förmedlande övergångar, såg jag gåtorna som djupa svarar i ror och kvartier, olika höga, ibland större, ibland mindre liggas som rutor på ett schackbräde.

— Det är en stad, doktor, viskade jag.

— Ja, Cox, svarade han, vi ha gjort en stor upptäckt. Han sade vi, den biederlige själen.

Vi lågo i vår skrevna hela natten och väntade. Inte ett ljud hördes vi av spökerna, som skjutit ett par salvor på oss. De ansågo det väl bäst att vänta för att med dagens hjälp se, vilken verkan deras kuler åstadkommit.

Nå, det blev omsider dager, och jag smög mig att rekognoscera. Vår lilla eld hade för länge sedan släpats och över de svartnade bränderna hängde teckniten. Liggande under några buskar med bösken spänd framför mig, betraktade jag lägerplatsen, från vilken vi drevits så oförmodat. Ett par gånger var jag på väg att resa mig och krypa närmare, men en oförklarlig känsla höll mig tillbaka.

Solen hade redan varit uppe en timme, och jag höll på att förlora tålmodet. Jag kunde se vår packning liggas orörd några meter från eldbränderna. Det var en patronlida jämte några konservpaket, jag särskilt ville åt. Doktors instrument och preparaturkar intresserade mig just då i tänddelens så mycket som matvarorna.

Lyckligt nog låt jag inte otaligheten förlåda mig att stiga upp. Jag visste, att spökerna funnos någonstans i närheten och tog mig god tid. Tålmodig var en praktisk egenskap, Harrison. Som jag låg där med bösken och alla sinnen på hjälpplan, såg jag några grenar röra sig ett stycke till höger om mig. En solstråle glittrade på en gevärspipa, på två...

... efter en kort stund på tre. Några minuter senare klev tre stygnlar i ett slätt fantasistilform ut på den lilla röjningen. Jag kände strax igen dem. De tillhörde de soldater eller rättare det band, vår hjälpsamme värd Palmasso kommanderade. Någon egentlig överraskning var det inte. Av vad mulädrivarna låtit undfalla sig, hade jag ju dragit mina slutsatser. Det enda jag önskade veta var, hur många de voro. Blev det batali utav — och jag antog, att vi inte hade synnerligen långt till en liten uppriskande skottväxling — var det inte ur vägen att känna fiendens styrka. Jag förhöll mig således passiv tills vi såg dem.

De tre stygnlarna sågo sig omkring på platsen. De petade i askan med åttedelad spöke. Våra bägge mulädrivare voro i komplot med några andra skitmar för att plundra oss. I urskogen, dit aldrig en människa kom, hade de ansett tiden för anslaget verkställande inne. Vi hade ju redan märkt, med vilken förundran de synade doktors instrument, och som han väl öppet visat sin plånbok var det inte otroligt, att deras skitmar drivit dem till anfallet. Sedan var en sållöyrt vara i Costa Negra och doktor hade litet oförsiktigt brävarat med sina — för att inge förtroende — menade han. Till min utligning gav han endast ett kort "hm!" till svar.

— Nu hålla vi oss i skuggan, sade jag. Månen går strax upp. Vi ha full synsättning att slåss med moskterna, så natten blir inte enformig.

Den blev likväl trevligare än jag förmodat. Vi hade kryptat ned i en liten fördjupning, och voro fullkomligt skyddade från tre sidor. Förr hade vi ett par stora träd alldeles bredvid oss, i skuggan från dem var det bäckmörkt, där vi lågo. Men utöver var det så ljus, en månskensmatt i tropikerna kan vara. Vi hade en hänförelse utsikt över dal-

bottnen framför oss. Och ju längre jag betraktade den desto tydligare blev det, att doktorn haft rätt, när han liknat den vid en gammal övergiven stad. Nu, då månken lade ljus och mörker bredvid varandra utan några förmedlande övergångar, såg jag gåtorna som djupa svarar i ror och kvartier, olika höga, ibland större, ibland mindre liggas som rutor på ett schackbräde.

— Det är en stad, doktor, viskade jag.

— Ja, Cox, svarade han, vi ha gjort en stor upptäckt. Han sade vi, den biederlige själen.

Vi lågo i vår skrevna hela natten och väntade. Inte ett ljud hördes vi av spökerna, som skjutit ett par salvor på oss. De ansågo det väl bäst att vänta för att med dagens hjälp se, vilken verkan deras kuler åstadkommit.

Nå, det blev omsider dager, och jag smög mig att rekognoscera. Vår lilla eld hade för länge sedan släpats och över de svartnade bränderna hängde teckniten. Liggande under några buskar med bösken spänd framför mig, betraktade jag lägerplatsen, från vilken vi drevits så oförmodat. Ett par gånger var jag på väg att resa mig och krypa närmare, men en oförklarlig känsla höll mig tillbaka.

Solen hade redan varit uppe en timme, och jag höll på att förlora tålmodet. Jag kunde se vår packning liggas orörd några meter från eldbränderna. Det var en patronlida jämte några konservpaket, jag särskilt ville åt. Doktors instrument och preparaturkar intresserade mig just då i tänddelens så mycket som matvarorna.

Lyckligt nog låt jag inte otaligheten förlåda mig att stiga upp. Jag visste, att spökerna funnos någonstans i närheten och tog mig god tid. Tålmodig var en praktisk egenskap, Harrison. Som jag låg där med bösken och alla sinnen på hjälpplan, såg jag några grenar röra sig ett stycke till höger om mig. En solstråle glittrade på en gevärspipa, på två...

... efter en kort stund på tre. Några minuter senare klev tre stygnlar i ett slätt fantasistilform ut på den lilla röjningen. Jag kände strax igen dem. De tillhörde de soldater eller rättare det band, vår hjälpsamme värd Palmasso kommanderade. Någon egentlig överraskning var det inte. Av vad mulädrivarna låtit undfalla sig, hade jag ju dragit mina slutsatser. Det enda jag önskade veta var, hur många de voro. Blev det batali utav — och jag antog, att vi inte hade synnerligen långt till en liten uppriskande skottväxling — var det inte ur vägen att känna fiendens styrka. Jag förhöll mig således passiv tills vi såg dem.

De tre stygnlarna sågo sig omkring på platsen. De petade i askan med åttedelad spöke. Våra bägge mulädrivare voro i komplot med några andra skitmar för att plundra oss. I urskogen, dit aldrig en människa kom, hade de ansett tiden för anslaget verkställande inne. Vi hade ju redan märkt, med vilken förundran de synade doktors instrument, och som han väl öppet visat sin plånbok var det inte otroligt, att deras skitmar drivit dem till anfallet. Sedan var en sållöyrt vara i Costa Negra och doktor hade litet oförsiktigt brävarat med sina — för att inge förtroende — menade han. Till min utligning gav han endast ett kort "hm!" till svar.

— Nu hålla vi oss i skuggan, sade jag. Månen går strax upp. Vi ha full synsättning att slåss med moskterna, så natten blir inte enformig.

Den blev likväl trevligare än jag förmodat. Vi hade kryptat ned i en liten fördjupning, och voro fullkomligt skyddade från tre sidor. Förr hade vi ett par stora träd alldeles bredvid oss, i skuggan från dem var det bäckmörkt, där vi lågo. Men utöver var det så ljus, en månskensmatt i tropikerna kan vara. Vi hade en hänförelse utsikt över dal-

bottnen framför oss. Och ju längre jag betraktade den desto tydligare blev det, att doktorn haft rätt, när han liknat den vid en gammal övergiven stad. Nu, då månken lade ljus och mörker bredvid varandra utan några förmedlande övergångar, såg jag gåtorna som djupa svarar i ror och kvartier, olika höga, ibland större, ibland mindre liggas som rutor på ett schackbräde.

— Det är en stad, doktor, viskade jag.

— Ja, Cox, svarade han, vi ha gjort en stor upptäckt. Han sade vi, den biederlige själen.

Vi lågo i vår skrevna hela natten och väntade. Inte ett ljud hördes vi av spökerna, som skjutit ett par salvor på oss. De ansågo det väl bäst att vänta för att med dagens hjälp se, vilken verkan deras kuler åstadkommit.

Nå, det blev omsider dager, och jag smög mig att rekognoscera. Vår lilla eld hade för länge sedan släpats och över de svartnade bränderna hängde teckniten. Liggande under några buskar med bösken spänd framför mig, betraktade jag lägerplatsen, från vilken vi drevits så oförmodat. Ett par gånger var jag på väg att resa mig och krypa närmare, men en oförklarlig känsla höll mig tillbaka.

Solen hade redan varit uppe en timme, och jag höll på att förlora tålmodet. Jag kunde se vår packning liggas orörd några meter från eldbränderna. Det var en patronlida jämte några konservpaket, jag särskilt ville åt. Doktors instrument och preparaturkar intresserade mig just då i tänddelens så mycket som matvarorna.

Lyckligt nog låt jag inte otaligheten förlåda mig att stiga upp. Jag visste, att spökerna funnos någonstans i närheten och tog mig god tid. Tålmodig var en praktisk egenskap, Harrison. Som jag låg där med bösken och alla sinnen på hjälpplan, såg jag några grenar röra sig ett stycke till höger om mig. En solstråle glittrade på en gevärspipa, på två...

... efter en kort stund på tre. Några minuter senare klev tre stygnlar i ett slätt fantasistilform ut på den lilla röjningen. Jag kände strax igen dem. De tillhörde de soldater eller rättare det band, vår hjälpsamme värd Palmasso kommanderade. Någon egentlig överraskning var det inte. Av vad mulädrivarna låtit undfalla sig, hade jag ju dragit mina slutsatser. Det enda jag önskade veta var, hur många de voro. Blev det batali utav — och jag antog, att vi inte hade synnerligen långt till en liten uppriskande skottväxling — var det inte ur vägen att känna fiendens styrka. Jag förhöll mig således passiv tills vi såg dem.

De tre stygnlarna sågo sig omkring på platsen. De petade i askan med åttedelad spöke. Våra bägge mulädrivare voro i komplot med några andra skitmar för att plundra oss. I urskogen, dit aldrig en människa kom, hade de ansett tiden för anslaget verkställande inne. Vi hade ju redan märkt, med vilken förundran de synade doktors instrument, och som han väl öppet visat sin plånbok var det inte otroligt, att deras skitmar drivit dem till anfallet. Sedan var en sållöyrt vara i Costa Negra och doktor hade litet oförsiktigt brävarat med sina — för att inge förtroende — menade han. Till min utligning gav han endast ett kort "hm!" till svar.

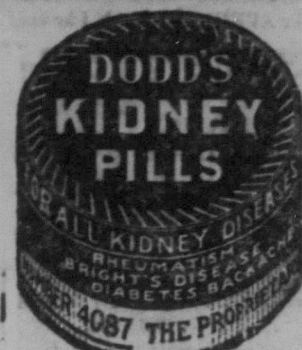
— Nu hålla vi oss i skuggan, sade jag. Månen går strax upp. Vi ha full synsättning att slåss med moskterna, så natten blir inte enformig.

Den blev likväl trevligare än jag förmodat. Vi hade kryptat ned i en liten fördjupning, och voro fullkomligt skyddade från tre sidor. Förr hade vi ett par stora träd alldeles bredvid oss, i skuggan från dem var det bäckmörkt, där vi lågo. Men utöver var det så ljus, en månskensmatt i tropikerna kan vara. Vi hade en hänförelse utsikt över dal-

bottnen framför oss. Och ju längre jag betraktade den desto tydligare blev det, att doktorn haft rätt, när han liknat den vid en gammal övergiven stad. Nu, då månken lade ljus och mörker bredvid varandra utan några förmedlande övergångar, såg jag gåtorna som djupa svarar i ror och kvartier, olika höga, ibland större, ibland mindre liggas som rutor på ett schackbräde.

— Det är en stad, doktor, viskade jag.

— Ja, Cox, svarade han, vi ha gjort en stor upptäckt. Han sade vi, den biederlige själen.

Dodd's Kidney Pills hjälper alla slags njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post efter mottagandet av likviden. The Dodd's Medicine Co., Ltd., Toronto, Ont.

sevis lyckad, fastän de tyvärr leke kommit över doktors pengar; så återstod bara att dela rovet och ge sig av. Så ungefär föreställer jag mig, att han resonerade, ty slängarna skratade och gävo sig i fall med att snöra upp packorna.

Som de höllo på därmed, dok doktor Müller var mitt ibland dem. Jag hade för en stund glömt honom och blev lika förvånad som plundrarna. De släppte vad de hade för händer, och tretton par ögon stirrade som mot en uppvisning. Doktorn var en av de modigaste karlar jag träffat, och gillade det samlingarna, blev han ett retat lejon. Endast beväpnad med en trädgren — på revolvern i sin ficka tänkte han ej — klev han in i skilskapen och befälde karlarna kort och skarpt att lämna hans tillhörigheter i fred.

Jag hade rest mig för att skydda till hans hjälp, men blott ett ögonblicks eftertanke sade mig, att jag skulle vara till större nytta, där jag stod. Jag stannade med hjärtat i halsgröten och ögonen på skaffet.

Doktorn stod nu mitt i skaran. På sin dåliga spanska gav han först våra såda mulädrivarna, en överhaling, sedan vände han sig till Palmasso.

Det var ord och ljusa visor, skurken fick höra. Jag såg honom skära tänder och treva efter kniven, men doktors förmåga att imponera till den grad, att ingen i sällskapet tänkte på våldsamhet. Det hade varit tyckligt, om doktor Müller stoppat i tid och dragit sig ur spelet, innan karlarna börjat hämta sig. Men han gick för långt i sin iver att rädda samlingarna. Han var till och med nog naiv att bjuda dem dubbel betalning, ifall de ordentligt förde hans tillhörigheter till kusten. Han begick till rågs på allt den oförskingheten att dra fram plånboken och vilja lämna ett litet förtärligt. Därmed hade han väckt hela samlingens snikhet. En lymmel drog kniven och beredde sig att bakifrån stöta ned doktorn.

Då sköt jag. Karlen tog ett steg åt sidan och föll för att aldrig resa sig mer. De övriga stod ett ögonblick som förestående, skändan därpå blinkade ett halvt dusin karlar i sol-ljuset. Men jag var aldrig så kallblodig som just då. Lånet förrän de bunnit utdela ett hug, hade jag lossat fyra skott och ytterligare tre stygnlar lågo på marken.

Den förste som sprang var Palmasso. Han hoppade som en bok och kastade sig in i ett snår. Hans flykt var signalen för de övriga att följa exemplet. Alla utom en kommo undan, den hann jag knäppa, innan de voro borta. Det var en strid på liv och död mellan oss och dem, och jag följde dem, som blev kvar, desto bättre för oss.

På en halv minut hade jag sopat den lilla platsen ren.

Min övercuppling hade lyckats bra mycket bättre än deras, de voro slagna för tillfället. Men jag antog, att de snart skulle komma igen, och ropade därför åt doktorn att taga patronlidan och springa. Han var utan tvivel den mest överraskade och tycktes ännu inte begripa, vad som förligick.

— För tusan, doktor, tag patronlidan och spring, ropade jag ännu. Då tycktes han äntligen vakna till medvetande om sin belägenhet.

— Patronlidan och spring hitåt! ropade jag om igen.

— Är det ni, Cox? frågade han.

— Spring bara! röt jag.

— Ja visst, ja visst, men samlingarna då?

— För hin i våld med samlingarna, rådda först livet!

I detsamma skot någon ett skott på andra sidan röjningen, och doktorn hoppade till. Martin Müller var en modig karl, som jag redan sagt. Tro inte, att han förlorade besinningen, därför att ett kula susat rätt ovanför hans hjässa. Han lyfte patronlidan från marken och gick mot mig.

— Fortare, doktor! höjda jag.

Han lög, som om han velat säga: Var igen Cox, och låt mig visa patrusket, han en karl här sig åt!

Det var inte utan, att jag fann det ställt, men jag följde också av o ro för min vän, ty slängarna mitt

emot hade hämtat sig från sin överraskning och börjat plöttra och skjuta av alla krafter. Doktorn gick lika lugnt, som om saken inte rört honom det minsta.

När han befann sig fyra, fem steg från buskorden på min sida, vacklade han plötsligt, och jag såg honom blötna. Leendet på hans ansikte erhöi ett smärtsamt uttryck, och med den lediga handen tog han mot bröstet. Jag förstod, att han blivit träffad, glömde min försiktighet och sprang mot honom.

— Det är nog inte farligt, sade han, liksom mer för att lugna mig än att intala sig mod.

— Fort undan i buskarna! sade jag och ledde honom bakom en trädstam. Jag fann snart skäret, en tum under högra skulderbladet. Det blödde inte synnerligen starkt, men var långt skadad, kunde det bli en allvarig affär. Där satt jag nu med min sårade följeslagare och åtta modiska hundar lurande i skogen omkring oss. Tro inte, att jag var rädd! Ännu har aldrig fruktan besvärat Jim Cox. Men medge ändå, att fördelarna inte voro på vår sida.

Nå, jag anade ett första förband, så gott sig göra iat och doktorn smålog hela tiden mot mig.

Jag har allt patronlidan ändå fram, sade han och tryckte min hand. Någon tid att beklaga sig fanns inte, här var det att handla. Jag hördes ännu glädjefullt från fienden, som märkt att doktorn blivit träffad, och jag antog, att slängarna snart skulle gå kring röjningen och smyga sig på oss. Det dog inte att stanna kvar, då våra motståndare visste var vi låg. Ungefär lika farligt var att flytta sig.

(Forts.)

Idrottsnytt.

Sverige vann Guldpoalen.

Från Oyster Bay, N. Y. meddelas, att den svenska båten "Maybe" avgick med segern i tävlingarna om "Guldpoalen".

Den norska båten "Norge", som är en utpräglad hårdvindsbåt inkom tre minuter efter den finska båten, vilken i sin tur låg en minut efter "Maybe", vilken vann segern på grund av den mycket låga vinden.

Efter tre seglingar om den eftertraktade skandinaviska "Guldpoalen" serade respektive Finland, Sverige och Norge. De övriga båtarna voro härmed bortslimade och slutstriden stod mellan de tre skandinaviska båtarna. "Guldpoalen" såldes åter till Skandinavien, där den ursprungligen höj hemma.

Arne Borg skall få en stary i Bolognas stinsadon, meddelar en österrikisk sporttidning. Initiativtagaren därtill är signor Arpinati, studens borgmästare och simmannen Latorias' skapare.

Viid internationella idrottsövningar i Paris segtrade tysken Peitzer i löpning 1.000 meter på tiden 2.25,8, vilket är nytt världsrekord. Som tvåa kom Martin, Frankrike och som trea amerikanaren Conger. Martin innehade det gamla rekordet på 2.26,8.

Negern Hubbard har i Cincinnati satt nytt världsrekord i längdhopp med det fenomenala resultatet 798 cm, och vid samma tillfälle tangerat världsrekordet på 100 yards med tiden 9,6.

Det är inte många år sedan 8-metersgrenen ansågs ouppnåelig i längdhopp, men redan när Hubbard i Chicago 1925 nådde 7,89 m. korrigerades begreppen en smula. Efter Michiganerners senaste bedrift torde det vara klart att 798 cm. inte är sista längdhoppnoteringen i världsrekordstabellen, även om resultatet utan tvekan är årets förmåligaste.

Fotbollresultat i Sverige äro som följer:

a) Allsvenska serien: Landskrona—Göteborg 6—1. A. I. K.—Elfsborg 2—0. Örgryte—Djurgården 4—1. Stettana—Sjölper 2—1.

Norrköping—Hälsingborg 2—2. Gäls—Eskilstuna 2—2.

b) Östsvenska serien: Västermåln—Sundbyberg 2—2.

TILL SALU.

Ensamsförsäljare

önskas på varje plats för försäljning av en mycket lätt såld artikel. God och stadigvarande inkomst garanteras. Våra orubad i Sverige förtjåna i allmänhet 400—1000 kronor i månaden. Skriv i dag efter orderbok nr. ni, som sändes gratis och franko.

HANDELSKOMPANIET NORDEN

Odengatan 34. Stockholm Sweden.

Derby—Hammaby 0—1. Högsmåls—Lånna 1—2. Huvudsta—Vesta 1—0.

c) Mellansvenska serien: Västerås I. K.—City 1—2. Köping—Arboga 1—0. Hållstammar—Surahammar 3—2. Katrineholms A. I. K.—Västerås Kamraterna 3—1.

Örebro S. K.—Katrineholms S. K. 2—2.

Svenska motorklubbens backtävling vid Tull